

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Beneficia Vetera Et Nova, Divæ Virginis Dittelbacensis

Sang, Eucharius

Wirceburgi, 1607

Quarta Miraculorum Cauillatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64129](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64129)

la; dolendum quidem, nullam ipsum lucem aspice-
re, nullisque miraculis permoueri: non tamen mi-
randum; cum qui semel errarint, Germano Epif-
cupo Constantinopolitano auctore, eos in viam re-
ducere perdifficile sit, vtpote qui à veritate alie-
nantur.

*Epist. ad
Thomiam
Episcop.
Claudio-
politam.*

Quarta Miraculorum Ca- uillatio.

Vbi apex Scripturæ; alios præter diuini
verbi ministros edidisse, aut edituros
miracula? *Ecce dedi vobis*, inquit Ser-
uator, *potestatem calcandi supra serpentes.*

*Lucæ 10.
cap.*

Quibus? Discipulis, quos binos prædicatum misit.
Quid indè? Deipara, cæteri que, quibus operandi
miracula ascribitur donum, non sunt verbi diuini
ministri. Sic Thomsonus.

Noua nouorum. Risum, quæso, teneatis ami-
ci. Ossa enim Elisei Prophetæ, Apostolorum um-
bras & sudaria, quæ olim, aut iam vitâ functis, aut
ob ægritudinem decumbentibus, incolumitatem
attulerunt, vitam quæ restituerunt, verbi diuini fu-
isse ministros, vmbrales Prædicantes, osseos Su-
perintendentes, dicendum foret.

*4 Reg:
13. cap.
Actor: 5.
cap. 19.*

Historia è sacris literis nota est; Samsonem, ex-
imix virum fortitudinis, quondam mille viros stra-
uiffe, non ense, non ferro, sed asini maxilla: Thom-
sonum nos, non osse asini, sed vel tenuissima um-

Jud. 15.

brâ sternamus. Ægris corporibus vmbra Apostoli
sanitas collata; quid nî idem præstet Mariana effigi-
es, aut statua, vmbra longè superior?

Dicturum odoramur; ossa, sudaria, & vmbra,
quendam ad verbi diuini Prædicatores habuisse re-
spectum. Sed effigies, de qua nunc sermo, ô Thom-
sone, illam respicit, quæ non tam præco, quàm ge-
nitrix Christi extitit. Si DEVS verbi sui præcones
tanto honore dignatus est, vt per eos tanquam in-
strumenta sua efficeret miracula, parè mne hono-
rem Matri suæ negabit, quam omnibus cœlitibus
habet chariorem. Nequaquam fecit, aut faciet. Au-
di & mirare. Urbis & orbis Præsul D. Gregorius, sæ-
uissima pestilentia videns populum Romanum af-
fligi, DEI Matris imaginem efferri & præferri iussit
religiosæ supplicationi institutæ ipsa die, qua Serua-
tor se rediuuium cum discipulis, tum Matri suæ ex-
hibuit. Pietas ista sic placuit DEO, vt eam eximio
mox miraculo comprobaret: etenim quacunq; fe-
rebatur imago, pestilentis cœli grauitas pellebatur,
& optata aëris succedebat salubritas. quin & Ange-
lus, fausta acclamatione, Virginem & Matrem DEI
salutabat, ei que suauissimè accinebat:

Regina cœli, letare, Alleluia.

Quia quem meruisti portare, Alleluia.

Resurrexit, sicut dixit, Alleluia.

Subiunxit D. Gregorius, diuino afflatus spiritu,
Ora pro nobis DEVM, Alleluia. Rectè omnino; id
enim dum facit, se Reginam, se Matrem misericor-

diæ,

Baron. to-
mo 8. an-
nal.

diæ, Dulcedinem, Spem, & Aduocatam nostram ostendit,

Ad hæc quid Thomæ: vt discas non solum verbi DEI Ministros, verum & alios, quin eorum reliquias edere miracula, auctarij loco cape historias sequentes. Auctor est D. Ambrosi⁹, Præsul Mediolanensis; quendam lanium, nomine Seuerum, captum oculis, ad contactum pheretri Sanctorum Protasij & Geruasij, sanatum. Refert & D. Basilius; reliquijs D. Iulittæ in quendam locum religiosè illatis, vbi extrema aquæ penuria laborabatur, è terra illicò, velut è perenni fonte, vbertim aquam effluxisse, vt Diua illa quasi Mater & nutrix quædam communis haberetur, quæ vniuersam illam regionem lacte aleret. D. Clara, Virgo genere vitæq; sanctitate nobilis; Saracenis Assisium obsidione cingentibus, & Monasterio ibidem cui præerat inhiantibus, se ad portam, agrâ deferri iussit, vasculumque vnà, in quo augustissimum Eucharistiæ Sacramentum asseruabatur. Fuis hunc in modum precibus ad DEVM: Ne tradas, Domine, bestijs animas confitentes tibi; tuasque famulas custodi pretioso tuo sanguine redemptas: mox Barbari inde vel celeri fuga discesserunt, vel oculis capti præcipites ceciderunt. Ist hæc quis effecit? D. Claræ à miraculis clara: edunt ergò miracula & foeminæ, etsi Præcones non sint Diuini verbi. Sin autem totius causæ operis prodigiosi sacrosanctæ adscribatur Eucharistiæ; è Sacrario templi in publicum allatæ; profectò mirandum, tantam habere vim ac virtutem fursure-

*Oratione
de SS. Ger-
uasio, &
Protasio.*

*Orat: in
Iulittæ.*

*Auctor vi-
te, &
Chron.
Francis.*

am buccellam, (vt impiè vocat Thomfonus) popanum sacrificuli murmuribus incantatum, cruftulumque execrabile.

*Niceph.
lib. 15. ca-
pit. 3.*

S. Euphemia, ob sanctimoniam, in vita nobilis, post vitā, ob miracula, haud fuit ignobilior. Eius ex corpore vbertim profluxit humor, vt ad illud religionis cauffa accedētes Imperatores, Episcopi, & populus, affatim eo perfruerentur, miroq; odore, qui omnes longè superabat odores arte humana comparatos. Et quod valdè admirandum; eiusmodi accidebant creberrimè, loci Antistite pio & religioso; rariùs, improbo & scelesto. Thomfonus facilius annuet, geminos fuisse Predicantes Geruasium & Protasium, quàm fateatur, præter verbi Ministros, etiam alios Miraculorum esse posse effectores.

At à DD. Iulitta, Clara, Euphemia, qua se ratione expediet? fœminis, quibus à postolus silentium ferriò in Ecclesia imperauit, iusne prædicandi verbum DEI, contra DEI verbum concedet? Haud faciet, vt euitet casses sibi positos. Auctores reiiciet omnes, è quibus Miracula desumpta sunt iam commemorata, eam ob cauffam, quòd suum ad stomachum non faciant, doctrinæque quam defendit mordicùs, aduersentur. Tuli quondam ego responsum simile à Philippo Heilbrunnero, Lutherano ministro. is, cùm in quadam disputatione de sacra communionem premeretur Patrum auctoritate, aiebat, se illos admittere, Augustanæ Confessioni modò non repugnent: si contrarij sint, explodere ad vnum omnes. O insaniam, ad hoc se recipere

perfu-

perflugium! Vt vel vnum tueamur Miraculum & quidem primo loco positum, cæteris omiſſis; quod olim D. Ambroſius (laudando tutores ſuos Geruaſium & Protasium) Arrianis obiecit, idipſum tibi nos Thomſone: *Negant cæcum illuminatum, ſed ille non negat ſe ſanatum. Ille dicit, video, qui non videbam. Ille dicit: Cæcus eſſe deſiit, & probat factò. Notus homo eſt, publicis cùm valeret mancipatus obſequiis, Seuerus nomine, lanius miniſterio. Depoſuerat officium poſt q̄ inci-
derat impedimentum. Vocat ad teſtimoniũ homines, quo-
rum ante ſuſtentabatur obſequiis. Eos iudices ſuæ viſita-
tionis accerſit, quos habebat teſtes & arbitros cæcitat̄is. Clamat, quia vt contigit ſimbriam de veſte Martyrum, qua ſacræ reliquiæ veſtiuntur, redditum ſibi lumen ſit. Legimus in Euangelio, Iudeos, cùm viderent in illo cæco ſanitat̄is remedium, requiſiſſe parentum teſtimonium. Interrogabant, quomodo videt filius veſter? Cum ille diceret, Cæcus cùm eſſem, modò video. Hoc & iſte dicit. Cæcus fui, & modò video. Interrogate alios, ſi mihi non creditis, interrogate extraneos, ne adſtipulari mihi parentes putetis. Detestabilior iſtorum quàm Iudeorum pertinacia; illi cùm dubitarent, vel parentes interroga-
bant. Iſti palàm negant auctori increduli. Plurane vis Thomſone? Ecce Achillem, à quo conſultò abſtinui. DEI Mater Seruatorem concepit & peperit Virgo. O Miracula! ô prodigia! natura iura mutantur in homine. DEVS naſcitur, Virgo ſine viro grauidatur, viri neſciam ſeruo DEI maritat: Virgo habens filium, neſciens virum; ſemper clauſa, ſed non infœcunda. Virgo concepit, ſola vulneri noſtro medicinam parere potuit.*

IOANN. 9.

D. Aug.
Serm. 9.
in Domini
natali.

serm. 19:

Videte Miraculum matris Dominice. Virgo parturit, Virgo post partum permansit. Gloriosa Virginis, & preclara fecunditas. Virtus mundi nascitur, & nullus gemitus parturientis sentitur. Vacuatur uterus, infans excipitur, nec tamen virginitas violatur. Videte Miraculum, quod non verbi Diuini prece, sed foemina fecit.

Quinta Miraculorum Cavillatio.

Am dudum cessasse Miracula, aiunt Aduersarij, DD. Chrysoftomi, & Augustini testimonio. ille, spiritus donationes desisse scribit, hic Miracula; ne anima visibilia semper quareret, eorumque consuetudine frigeret genus humanum, quorum nouitate flagrauit. At enim inde Miracula neutiquam tolli, lectori erit luce clarius si ad verba, quae Praesul & Doctor Augustinus subiungit, attenderit: *Verum est, inquit, non permissa in nostra tempora durare Miracula. Non enim nunc vsque, cum manus imponitur baptizatis, sic accipiunt Spiritum sanctum, ut loquantur linguis omnium gentium; aut nunc vsque ad umbram transeuntium praedicatorum Christi sanantur infirmi: & si quae talia facta sunt, quae postea cessasse manifestum est. Sed non sic accipiendum est, quod dixi, ut nunc in Christi nomine fieri Miracula nulla credantur. Nam ego ipse, quando istum ipsum librum scripsi, iam noueram & alia nonnulla, qualia tam multa etiam istis temporibus fiunt, ut nec om-*

*lib de ve.
ra relig.
cap. 25.*

nia